

נתקייים באבינו ז"ל מזה שאמרו חז"ל (תענית ד.) האי צורבא מדרבנן כיון דנבט נבט, וכפי שפירש רש"י שהולך ומתגדל, וכמו כן אבינו ז"ל כל יום הלך ונתגדל עד שלפי חכמתו היה נראה כבא בשנים.

בצלו של הגאון החזון איש

כאמור בהיותו בבית אביו נודמן לו להיות נוכח בעת דיוני השאלות שצצו ועלו מדי פעם על שולחן מלכים, והודות לכך זכה היה בימי בחרותו רגיל מידי פעם להיות בהיכלו כבוד של גאון ישראל בעל החזון איש זצ"ל לשאול שאלות בשליחות אביו, וכמובן שביקורים אלו השאירו עליו רושם עז. ובאחד מביקוריו אף הורה לו החזון איש שיפנה עם השאלה אל הרב וואזנער זצ"ל, ומתוך כך זכה אבינו ז"ל להיות עדות ממקור ראשון על הערצתו והערכתו הרבה שנחל החזון איש זצ"ל כלפי הגאון הצעיר בעל שבט הלוי זצ"ל, שברבות הימים הפך לרב רבנן ולתל תלפיות. וגם העלה אבינו ז"ל פרטי הדברים על גבי הכתב בלשונו עט סופר מהיר, במכתבו להגאון הרב וואזנער, למען יהי לו למושיב נפש ולמען תהיה זאת לעדה ולמשמרת ממה שראו עיניו ולא זר אצל החזון איש זצ"ל, וז"ל:

וכך הי' המעשה באותו שנה שנפטר רבינו החזון איש זצ"ל חל להיות ראש השנה ביום חמישי ושישי בשבת, כך שהיו שלשת ימי שבתון שלא יכלו לעשות מלאכה, ועט"ר אאמו"ר זצ"ל היה אז אב"ד בספריא, בחלק שהיו גרים תושבי הונגריא, והי' בידידות עצומה עם הרב שניאור זלמן גרליק זצ"ל שהי' אב"ד בחלק השני של ספריא (היום זה נקרא כפר חב"ד), ונשאלה אז השאלה באופן כזו שאי אפשר להביא קרח להמקרים שלשה ימים ויתקלקלו המאכלים מה יעשו, ואז לא היו עוד פרישזידעריס אלעקטריים בהכפר. והחליטו שערבי יביאו קרח במכונה ביום ערב שבת קודש יום ב' דראש השנה, ואז צפה ועלתה השאלה כיוון שהקרח בא מחוץ לתחום אם מותר לטלטל הקרח, מחוץ למקומו שמביאו הערבי, ולא רצו לתת לו להכנס לכל בית ובית, ואף שבמקום הי' עירוב חצירות, אבל הרי לענין תחומים לא מועיל.

ישבו שני הרבנים והציעו שאלתם בכתב, ושלחו אותי עם השאלה אל רבינו החזון איש ז"ל שהייתי רגיל לבוא לפניו עם הרבה שאלות שנתעוררו אצל עובדי האדמה שבכפר, ועט"ר אבא מארי זצ"ל הי' שולח אותי להוציא ולהכניס השאלות.

וראה זה פלא נכנסתי אצל מרן החזון איש ערב ראש השנה בצהרים, ומסרתי לו השאלה החתומה משני הרבנים, וסמך עצמו רבינו החזון איש על מיטת העץ שהי' בחדרו, והיו שם כמה מילים שהי' קשה לקרותן, שאל אותי בכל פעם מה כותב כאן, ורציתי לקראו את כל השאלה, ואמר לי הנח אותי, וכך קרא עד הסוף מלה במלה, ולבסוף ענה לי, אינני פוסק שאלות.

כאשר שמעתי דברים הללו נחרדתי ושאלתי הלא הספר חזון איש הוא כל כולו פסק הלכה, ענה, שם אני כותב, והוסיף ישנם רבנים בבני ברק שאל אותם, אמרתי אני, וכי השואלים המה אנשים פשוטים, הלא המה גם כן רבנים, ושואלים משום שרוצים לדעת דעתו של החזון איש, ילד הייתי והעזתי פנים, היום אי אפשר להעלות על הדעת שבחור צעיר לימים ידבר כן אל רבן של ישראל.

ענה החזון איש זצ"ל שאל את הרב וואזנער [בעל שבט הלוי זצ"ל], עניתי אני, יש לי שליחות מהרבנים אל החזון איש ואינני יכול ללכת לשאול לאחרים, ומאחר וחזקה ששליח עושה שליחותו הייתי רוצה שהחזון איש יענה לי שאוכל למלא שליחותי, כאן רגז קצת הצדיק האלוקיי וענה בקול, שליחותך היתה שתבוא אלי, ואני אומר לך שאינני פוסק, ובה נגמרה שליחותך.

ראה מרן החזון איש שנחרדתי מתשובתו שנאמרה קצת בקול תקיף, קם ממטתו ושאל אותי איך מרגיש האבא, ועוד כמה דברים, ושוב בנעימה כשרוצה להרגיעני איחל לו על ידי ואחר כך גם לי, שנה טובה ומבורכת וליווה אותי עד השער היוצא לרחוב, ועמד עמי זמן מה שם והסביר לי פנים, כאילו לפייסני.

במחיצת הגאונים מבריסק וטשעבין זצ"ל

בהיותו בירושלים עיה"ק היה לו הזדמנות פז לשהות במחיצת קדשם של גאוני ישראל ארזי הלבנון אדירי התורה שהארץ האירה מכבודם, ה"ה הגאון רבי יצחק זאב סאלאווייטשיק זצ"ל גאב"ד בריסק במח"ס חידושי הגרי"ז, והגאון רבי דוב בעריש וויידענפעלד זצ"ל גאב"ד טשעבין, ובחושיו המיוחדים שנחנן בהם משמיא, ובזכות אבות שעמדה לו, זכה שהיה לו כח מיוחד לדבר עמם בדברי תורה, והיה לו פתחון פה לפניהם, ולמלא מלוא חפניו מאוצרותיהם